

Vides exemplars

Carles Sentís, sempre al costat del poder

Malgrat els vertiginosos i tan diferents canvis que han sacsejat la història de Catalunya des dels anys trenta ençà, Carles Sentís s'ha mantingut en tot moment com a periodista del règim.

Si hi ha una qualitat que defineix Carles Sentís i Anfruns és la demostrada capacitat de restar al costat del poder treballant de periodista, l'activitat que més li agrada i a la qual dedica gairebé tot el seu temps. Persona d'una gran fe religiosa —arribà a muntar una missa al mig de la Xina—, ha viatjat per tot el món i ha estat testimoni d'esdeveniments cabdals de la història del segle XX, amb els quals ha escrit quatre llibres (*La Europa que he vist morir, Africa en blanco y negro, El Rey i Protagonistas que conoci*). Casat amb una de les filles de l'industrial sabadellenc Ferran Casablanca, és un enamorat de l'Empordà i presideix l'Associació d'Amics de Calella de Palafrugell, on té la segona residència.

Per damunt de règims, guerres, governs i dècades, Carles Sentís ha romàs, els últims seixanta anys, entre l'elit dirigent de l'estat espanyol.

ELS COMENÇAMENTS: FINS L'ALZAMIENTO NACIONAL

Nascut a Barcelona el 1911, Sentís començà estudiant la carrera d'advocat. Des de ben aviat, compaginà els estudis de dret amb la secció universitària del diari *La Publicitat*. Però, tot i aconseguir la llicenciatura, tan sols exercí d'advocat una vintena de dies. Els seus vincles amb la premsa anaren en augment i la vocació periodística el féu renunciar a l'advocacia.

Quan s'escindí Acció Catalana el 1934, partit que estava al darrere de *La Publicitat*, Carles Sentís es va decantar per la Lliga Regionalista. En aquells moments, el periodista català era secretari del conseller de Finances de la Generalitat de Catalunya, Martí Esteve, l'únic membre del govern que no militava a Esquerra Republicana. Fou en aquesta situació que Sentís visqué els fets del 6 d'octubre, durant els quals el president Companys proclamà l'estat català i que originaren la interven-

ció de l'exèrcit espanyol. Fruit d'aquesta intervenció, va ser detingut mig mes a bord del vaixell *Ciudad de Cádiz* i alliberat sense cap més complicació.

Superada la crisi, Carles Sentís va entrar al diari *L'Instant*, publicació que ja no abandonaria fins entrada la guerra civil. És just en aquesta època que el periodista català comença a fer-se un nom dins el seu àmbit professional. És llavors quan inicia la sèrie de reportatges sobre els murcians que emigraven a Catalunya per a la revista *Mirador*, que tant de nom li donarien en aquests anys d'avantguerra. Per a aquests treballs d'investigació, Sentís es féu passar per murcià i viatjà de Lorca a Barcelona en el sostre de l'autobús que el transportava. Gràcies a aquests reportatges, aconseguí els seus primers contactes amb *La Vanguardia*, diari per al qual treballaria més tard.

Quan va desencadenar-se la guerra civil, va estar treballant unes setmanes a *L'Instant* fins que la FAI es va apoderar del diari. Aleshores, va aconseguir un visat i se'n va anar a Itàlia amb tres periodistes més de la Lliga, on es trobaren amb Francesc Cambó.

L'ÈPOCA FOSCA: LA GUERRA DEL 36

Ràpidament, d'Itàlia va passar a França. Enquadrat dins del servei d'informació que la Lliga muntà a l'estranger per contrarestar les notícies republicanes, les seves activitats a París es desviaren cap a l'espionatge polític a les ordres de Bertran i Musitu, cap dels Serveis d'Informació franquistes a la frontera. En aquest punt, però, ell sempre ha negat aquestes acusacions i ha afirmat repetidament que la seva tasca dins l'agència informativa era estrictament periodística. Eugeni Xammar, ex-cap de premsa de l'ambaixada de la República a França i antic col·lega de Sentís per la seva relació professional a la revista *Mirador*, explica en el seu llibre autobiogràfic *Seixanta anys d'anar pel*

Carles Sentís: una personalitat controvertida.

món, com el periodista barceloní aconseguí del mateix Xammar un visat per anar a Anglaterra amb l'excusa d'unes gestions per a una empresa anglesa, en la qual treballava el seu germà. Un cop a Londres, Carles Sentís visità un altre ex-company, que també treballava a l'ambaixada republicana, i allí arrebegà informació valuosa sobre grups de xifres del codi secret que s'hi utilitzava. La carta original de Sentís fou interceptada abans d'arribar a la destinació i d'aquesta manera es descobrí el seu paper d'espia al servei de Franco.

Just després d'aquesta descoberta es di-

rigí directament al front de guerra, al final de la qual acabà amb el rang d'alferes provisional. De tota manera, la seva tasca periodística no es va interrompre en cap moment. Així, va col·laborar amb la revista *Destino* –inicialment de signe i cobertura falangista–, creada a Burgos per una colla de catalans, sota el pseudònim de Cas, per evitar possibles represàlies vers la seva família. Malgrat considerar la guerra com un "mal necessari", les seves col·laboracions foren més literàries que no cròniques bèl·liques.

reunió de la Societat de Nacions (l'actual ONU), entre molts altres fets remarcables.

Entrats en la dècada dels cinquanta, Carles Sentís va abandonar la seva inestabilitat residencial i va ser nomenat agregat de premsa de les ambaixades espanyoles, primer de Brussel·les i després de París. Tanmateix, quan desenvolupava les seves activitats diplomàtiques a la capital francesa, fou denunciat per monàrquic i destituït tot seguit. En efecte, Sentís havia tingut contactes –que no ha deixat perdre mai– amb la reialesa espanyola des de tot just acabada la guerra civil, quan va

Tele-eXprés, del qual era copropietari junt amb Ignasi Agustí i que va substituir temps més tard. Encara que el rotatiu no va tenir l'èxit que d'ell s'esperava, és en aquesta època quan el director coneix alguns dels periodistes de nova fornada que més endavant tindran un paper destacat, com és el cas de l'actual degà del Col·legi de Periodistes, Josep Pernaut.

Ja a les acaballes del franquisme, fou director de Ràdio Barcelona i del programa setmanal *Crònica-2* de TVE.

LA CONSAGRACIÓ: LA DEMOCRÀCIA

Mort el dictador, va acceptar el càrrec de director general de Coordinació Informativa en el primer govern de la monarquia, presidit per Arias Navarro. De la mateixa manera, es presentà a les primeres eleccions democràtiques com a candidat de la UCD i en sortí diputat a les Corts. Igualment, tingué un paper destacat de mitjancer entre Josep Tarradellas –que coneixia dels fets del 6 d'octubre– i Adolfo Suárez pel restabliment de la Generalitat de Catalunya.

Tanmateix, on el seu paper fou més explícit és en la successió al si de l'Associació de la Premsa de Barcelona. A imitació del *pacte*, que en el terreny estrictament polític substituï les cúpules dirigents de tot l'estat, Sentís tingué un paper de pont entre els sectors menys immobilitistes de l'Associació i el Grup Demòcrata de Periodistes per regenerar l'entitat i apartar de la seva direcció Martínez Tomás, màxim exponent de la *vella guàrdia*. El 1974, i fins al 1977, Carles Sentís fou elegit president de l'Associació de la Premsa barcelonina i n'impulsà decididament la democratització. Més endavant, però, tornà a agafar el timó quan Enric Sopena marxà a causa del seu nomenament a TVE i ja no el deixà fins fa poc més de dos mesos. La seva tasca com a cap dels periodistes catalans ha estat prolífica i d'una importància indiscutible: des de la convergència de les diferents Associacions de la Premsa en el Col·legi de Periodistes de Catalunya l'any 86, a la creació del Centre Internacional de Premsa de Barcelona l'any 88, del qual encara és director.

Actualment, als vuitanta anys d'edat, continua escrivint i treballant com a comentarista d'afers internacionals i és membre del consell de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Lloat o odiat, no pot deixar indiferent. Curiosament, aquest mot no entra dins del seu diccionari.

Joan Morales

D. UMBERT

LA CONSOLIDACIÓ: EL FRANQUISME

Acabada la contesa, a partir del 1943 passà a ser corresponsal de guerra per a l'*Abc*, *La Vanguardia* i el diari argentí *Clarín*. Mitjançant un delegat del general De Gaulle, Sentís va poder seguir, al costat dels aliats, els episodis de la segona guerra mundial i les seves conseqüències. Són anys d'una gran mobilitat durant els quals el periodista català viatjà per tot el món. D'aquesta manera, pogué viure i escriure sobre el camp d'extermini de Dachau, el procés de Nuremberg i la primera

conèixer don Juan de Borbón.

Tot i això, uns anys més tard, concretament el 1963, va ser designat director de l'agència Efe, càrrec amb fortes connotacions polítiques, gràcies a les tímides reformes que el govern espanyol començava a aplicar. Amb l'estreta ajuda de l'exministre Fraga, Sentís treballà, a partir d'aquest moment, per la modernització i readequació de la infraestructura periodística espanyola. Com a cap d'Efe, Sentís augmentà el nombre de delegacions territorials i les corresponsalies internacionals. El 1966 participà en la creació del diari